

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne**, so sídlom v Bratislave, **pobočka Košice**, so sídlom v Košiciach, Festivalové námestie 1, IČO: 30 807 484, proti povinnej **AUTO – QUOC s.r.o.**, so sídlom v Dunajskej Strede, Kulačská 462/5, IČO: 36 182 036, vymazanej z Obchodného registra dňa 1. mája 2014, **o vymoženie 753,76 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 1 Er 2933/1999, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala, so sídlom exekútorského úradu v Košiciach, Moyzesova 34, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 27. februára 2014 sp.zn. 6 CoE 21/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením z 22. júla 2013 č.k. 1 Er 2933/1999-8 zastavil exekúciu v zmysle § 57 ods. 1 písm. c/ a h/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení do 31. augusta 2005 (ďalej len „Exekučný poriadok“). Oprávnenú zaviazal na úhradu trov exekúcie vo výške 368,30 € súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. Karolovi Mihalovi do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Rozhodnutie odôvodnil tým, že oprávnená súhlasila so zastavením exekúcie a svoj návrh na zastavenie exekúcie zdôvodnila nemajetnosťou povinnej. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku s tým, že majetok povinnej nestačil ani na úhradu trov exekúcie a oprávnená súhlasila so zastavením exekúcie.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie oprávnenej uznesením z 27. februára 2014 sp.zn. 6CoE 21/2014 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.). Rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, pretože na vec aplikoval ustanovenia Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. februára 2002 v rozpore s prechodným ustanovením § 235 ods. 2 Exekučného poriadku. V prejednávanej veci sa totiž exekučné konanie začalo dňa 2. septembra 1999, preto bolo potrebné naň aplikovať ustanovenia Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. februára 2002. Exekučný poriadok v tomto znení nemal osobitné ustanovenie o zastavení exekučného konania pre nemajetnosť povinného, v takomto prípade bolo možné len vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a zastaviť ju. Exekučný súd preto nemohol exekúciu zastaviť v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku. Súčasne nebol daný ani druhý dôvod zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c/ Exekučného poriadku, pretože podanie oprávnenej zo dňa 12. júna 2013 nebolo možné kvalifikovať ako návrh na zastavenie exekúcie podľa citovaného ustanovenia. Aj výrok o trovách konania odvolací súd považoval za nesprávny vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, ktoré exekučný súd aplikoval, bolo zavedené do Exekučného poriadku s účinnosťou až od 1. februára 2002. Citované ustanovenie v znení do 1. februára 2002 umožňovalo súdu uložiť oprávnenému povinnosť nahradiť trovy exekúcie len za predpokladu, že mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. V takomto prípade bol súd povinný skúmať zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie a svoj záver o tom aj náležite zdôvodniť. Odvolací súd tiež poukázal na ustanovenie § 200 ods. 1 druhej vety Exekučného poriadku o účelnosti trov exekúcie.

Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním súdny exekútor (ďalej aj „dovolaateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 O.s.p. Namietal, že odvolací súd rozhodol v rozpore s prechodným ustanovením § 243b ods. 3 v spojení s § 58 ods. 6 Exekučného poriadku účinným od 1. novembra 2013. Novelou Exekučného poriadku bola totiž od 1. novembra 2013 vypustená možnosť podať odvolanie proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí podľa § 57 Exekučného poriadku. Vzhľadom k tomu, že vo veci bolo vydané rozhodnutie vyšším súdnym úradníkom, o ktorom nerozhodol sudca, vzťahovalo sa na vec prechodné ustanovenie § 243b ods. 3 Exekučného poriadku. Z tohto dôvodu podaním odvolania oprávnenej došlo v zmysle § 374 ods. 4 veta tretia O.s.p. k zrušeniu rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka o náhrade trov konania a vo veci mal znova rozhodnúť sudca. Odvolací súd mal teda vec vrátiť zákonnému sudcovi prvého stupňa na rozhodnutie o odvolaní, keďže tak neurobil a o odvolaní rozhodol sám, je konanie

odvolacieho súdu postihnuté neodstrániteľnou procesnou vadou. Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Oprávnená k podanému dovolaniu uviedla, že sa stotožňuje s názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého má vo veci opätovne rozhodnúť súd prvého stupňa v zmysle ustanovení Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. februára 2002 a v prípade zastavenia konania má rozhodnúť znova aj o trovách exekúcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie súdneho exekútora smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie a jej trovách. Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak dovolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ dovolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa

práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Keďže v prejedávaním veci je dovolaním súdneho exekútora napadnuté zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu vo výroku o trovách exekúcie (konania), ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, proti ktorým nie je dovolanie prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora z ustanovenia § 239 O.s.p. vyvodit' nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (v znení účinnom do 31. decembra 2014) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľ vo svojom dovolaní nenamietal výslovne vady konania podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Z obsahu dovolania možno vyvodit' záver, že dovolateľ mal zrejme na mysli dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. odňatie možnosti účastníka konať pred súdom.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej

ochrany jeho práv (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, namietat' v opravnom prostriedku správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a pod.).

V predmetnej veci dovolateľ spochybnil procesný postup odvolacieho súdu, pretože odvolací súd sa podľa jeho názoru neriadil ustanovením § 374 ods. 4 O.s.p. a nerešpektoval konzumpčný účinok odvolania oprávnenej proti rozhodnutiu súdneho úradníka vo výroku o trovách konania.

Podľa § 374 ods. 4 O.s.p. proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakateľ, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Podľa § 243b ods. 3 prechodného ustanovenia Exekučného poriadku, o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí podľa § 57, ktoré bolo podané pred 1. novembrom 2013, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013; to neplatí, ak ide o odvolanie podané proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, o ktorom doposiaľ nerozhodol sudca.

V prvom rade je potrebné uviesť, že rozhodnutie o trovách konania je neoddeliteľne späté s rozhodnutím vo veci samej v tomto prípade s rozhodnutím exekučného súdu o zastavení exekúcie. Rozhodnutie súdu o trovách konania je totiž vždy závislé od rozhodnutia o veci samej v zmysle zásady úspechu v konaní prípadne zásady zavinenia. V zmysle § 206 ods. 2 O.s.p. nemôže nadobudnúť právoplatnosť výrok o trovách konania, pokiaľ je odvolaním napadnutý výrok „hlavný-určujúci„. Preto pokiaľ zákon pripúšťa odvolanie proti výroku súdu vo veci samej, odvolací súd musí v rámci odvolacieho konania na základe tohto odvolania preskúmať aj závislý výrok o trovách konania a rozhodnúť o ňom i keď by prípadne ani odvolaním dotknutý nebol.

V zmysle vyššie uvedeného je preto nesprávna úvaha súdneho exekútora, že odvolací súd mal postupovať inak vo veci zastavenia exekúcie a inak vo vzťahu k výroku o trovách konania, respektíve že mal vec vo výroku o trovách konania vrátiť súdu prvého stupňa v zmysle § 374 ods. 4 O.s.p. Nesprávne sú aj ostatné tvrdenia súdneho exekútora, ktorými svoje dovolanie odôvodnil. Exekučný poriadok v znení do 31. augusta 2005 totiž pripúšťal podanie odvolania proti uzneseniam o zastavení exekúcie len v zákonom taxatívne určených prípadoch (menených v priebehu jednotlivých novelizácií) s tým, že v ostatných prípadoch bolo podanie odvolania neprípustné, a preto účastník nemal možnosť napadnúť výrok o trovách konania. V prejednávanej veci však exekučný súd zastavil exekúciu v zmysle § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, voči ktorému bolo odvolanie vždy prípustné, a preto sa účastník mal možnosť odvolať aj čo do výroku o trovách konania (závislý výrok). Uvedené by platilo aj v prípade, ak by v zmysle záväzného právneho názoru odvolacieho súdu bola exekúcia zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. g/ O.s.p. v znení účinnom do 31. januára 2002, nakoľko aj pri tomto dôvode zastavenia exekúcie zákon odvolanie pripúšťal. Keďže vo veci vydal rozhodnutie vyšší súdny úradník a zákonný sudca s jeho rozhodnutím súhlasil a nemienil odvolaniu oprávnenej vyhovieť (č.l. 19), bol uvedený postup v súlade s ustanovením § 374 ods. 4 veta prvá O.s.p. a odvolací súd postupoval procesne správne keď odvolanie prejednal a meritórne rozhodol.

Ustanovenie § 58 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. novembra 2013, na ktoré dovolateľ poukázal, sa prípustnosti podania odvolania oprávnenej čo do výroku o trovách konania nedotýka, zakotvilo iba neprípustnosť podania mimoriadneho dovolania. Rovnako nemožno v prejednávanej veci aplikovať ani prechodné ustanovenie § 243b ods. 3 Exekučného poriadku tak, ako to prezentoval súdny exekútor. Toto ustanovenie sa totiž vzťahuje len na tie situácie, kedy by odvolanie bolo podané iba proti výroku o trovách konania vo veci zastavenia exekúcie z dôvodu, kde zákon možnosť podania odvolania neprípúšťa. V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo.

Z týchto dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že súdnemu exekútorovi nebola odvolacím súdom odňatá možnosť konať a odvolacie konanie nebolo zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. ani z ustanovenia § 237

O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa ustanovenia § 234b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej oprávnenej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. júna 2015

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová